

Quercus macrocarpa

dąb wielkoowocowy

Quercus macrocarpa (dąb wielkoowocowy) należy do grupy *white oaks* i został w 1811 roku odkryty w Ameryce i nazwany przez francuskiego botanika André Michaux będącego w służbie cesarza Ludwika XVI. Dąb wielkoowocowy ma największy w przyrodzie zasięg ze wszystkich dębów północnoamerykańskich, rośnie najbardziej na północy i stąd jest najbardziej odporną odmianą dębu. Drzewo występuje w lasach, między innymi wraz z *Ostrya virginiana*, *Tilia americana* i *Fraxinus pennsylvanica*. Ze względu na szeroki obszar występowania *Quercus macrocarpa* rośnie w bardzo zróżnicowanych miejscach – na brzegach rzek i na terenach zalewowych, gdzie może osiągnąć wysokość do pięćdziesięciu metrów. Ponadto dąb wielkoowocowy można znaleźć na suchych sawannach, gdzie drzewo staje się drzewem wielopiennym o wysokości zaledwie pięciu metrów. W uprawie *Quercus macrocarpa* dorasta do 25 metrów wysokości, a jego otwarta, okrągła korona o ciężkich gałęziach rozwija się w późniejszym okresie życia.

Nazwa *macrocarpa*, wielkoowocowa, odnosi się do dużych żołądździ i szupinek, dlatego dąb ten jest natychmiast rozpoznawalny. Liście skórzaste, odwrotnie jajowate, od średnich po duże, są ciemnozielone z zielono-szarym spodem; jesienią przebarwiają się na brązowo-żółty kolor, pod względem koloru i kształtu przypominają liście *Quercus bicolor*. Młode pędy, pąki i spód liści są delikatnie owłosione. Na gałązkach w wieku od trzech do czterech lat pojawiają się korkowe paski, które sprawiają, że dąb wielkoowocowy ma wspaniałą, zimową sylwetkę. *Quercus macrocarpa* ma grubą i żłobioną szarą korę, łuszczącą się długimi kawałkami.

Quercus macrocarpa doskonale sprawdza się jako efektowne drzewo parkowe. Odmiana ta jest wyraźnie mniej wrażliwa na sól drogową niż inne dęby i dlatego z pewnością można ją stosować również na rozległych terenach zielonych i w alejach. Jako gatunek pionierski, dąb wielkoowocowy jest dość odporny na suszę, wiatr i słońce, dobrze znosi także krótkie okresy wilgoci. *Quercus macrocarpa* nie rośnie w cieniu; do uzyskania optymalnego wzrostu wymaga nasłonecznionego stanowiska na bardziej suchej i kwaśnej glebie.

TYP NASADZEŃ

rodzaje drzew: drzewa pienne, drzewa wielopniowe, drzewa dające cień

ZASTOSOWANIE

Lokalizacja: aleja, park, pas zieleni, duży ogród, cmentarz, tereny przemysłowe, wieś, wadi (odwadnianie poprzez drenaż i infiltrację) | **Chodnik:** brak | **Koncept nasadzeń:** Nasadzenia krajobrazowe, Nasadzenia łąkowe

CECHY

Kształt korony: kulista | **Struktura korony:** półotwarta | **Wysokość:** 20 - 25 m | **Szerokość:** 20 - 25 m | **Strefa mrozoodporności:** 3A - 8B

WYMAGANIA

Wiatr: odporne na wiatr | **Gleba:** less, glina piaszczysta, lekka glina, gleba piaszczysta, gleba ilasta | **Stopień użyczenia:** uboga w składniki odżywcze, średnio zasobna w składniki odżywcze, zasobna w składniki odżywcze | **Poziom nawodnienia gleby:** sucha, wilgotna, mokra | **Stanowisko:** słoneczne | **Odczyn gleby:** kwaśny, obojętny | **Rośliny pożyteczne:** ptaki, małe ssaki | **Ekstremalne warunki:** tolerancja na zasolenie, tolerancja na suszę, tolerancja na wysoką temperaturę, znosi krótkie podtopienia

PLANTKENMERKEN

Kwiaty: baze, niepozorne, zwisające | **Kolor kwiatów:** złocistożółty | **Termin kwitnienia:** maj - maj | **Kolor liści:** ciemnozielony, spodem szarzielony | **Liście:** opadające zimą, odwrotnie jajowate, duże, skórzaste, spodem owłosione, wrębne | **Kolor jesienią:** żółtobrązowy | **Owoce:** efektowne, obfite owocowanie, duże, żołądź | **Kolor owoców:** brązowy | **Kolor kory:** szary | **Kora:** łuszcząca się, bruzdowana | **Kolor pędów:** szarobrązowy | **Pędy:** owłosione, korkowate | **System korzeniowy:** głęboki, płytki, rozległy, mocno rozgałęziony, korzeń palowy